

НАПАД КОД СОКИЋА КОЛИБА

У септембру 1941. године Златиборска чета, у којој сам био борац, налазила се на Камишини одакле је изводила повремено акције.

Хранили су нас становници. Прикупљали смо намирнице преко одборника ондашњих општина, који су нам врло радо излазили у сусрет на тај начин што су саопштавали домаћинствима шта које треба да припреми и донесе с обзиром на материјално стање сваког домаћинства.

Ја сам у патролу обично одлазио са другом Бојовићем, родом из Дренове на Златибору, коме смо дали надимак „Јаглика“. Једном смо нас двојица пошли по храну код једног одборника који је имао кафану. Пошто смо му објаснили зашто смо дошли, понудио нас је да седнемо у кафану, донео је сатљик ракије, мало сира, кајмака и вруће проје да мало једемо док он прикупи нешто хране. Јаглика је био духовит Златиборац. Док једемо, он вели:

— Друже Живко, једи ти сир, ја више волим кајмак! . . .

Погинуо је касније у Другој пролетерској од енглеског бацача „џон була“.

Место логоровања често се мењало да би се скривао боравак наше јединице. Тако смо дошли у предео који се зове Сокића колибе. Остали смо ту неколико дана патролирајући по околном терену. Одатле смо одлазили ради прикупљања оружја и нових бораца, ту смо имали радио-апарат и слушали вести.

Једног дана је у наш логор код Сокића колиба дошао неки Момир, трубач из Ужица, и саопштио да Немци припремају напад на Сокића колибе. Предлагао нам је да се склонимо с тог терена. Наши другови су размишљали и дошли до закључка да непријатељ жели да нам постави неку замку па смо и даље остали на истом месту. Да не би дошло до изненађења, појачали смо патроле у свим правцима.

Сутрадан, пре зоре, патроле су приметиле непријатеља у близини и одмах о томе обавестиле команду чете.

Направљен је план да се гховлачење изврши у више праваца и одређено је зборно место прикупљања. Радио-апарат и једну канту масти затрпали смо у стог сена.

Почело је пробијање кроз обруч јер се испоставило да смо били опкољени са свих страна. . .

Ово је била прва борба наше јединице са окупатором. У њој смо изгубили три друга: Тому геометра и још двојицу.

Нашао сам се касније с Витомиром Чворовићем и договорили смо се да сачекамо да се непријатељ повуче па да кренемо на заказано зборно место. Сачекали смо да падне ноћ, нашли једну дивљу крушку и под њом преспавали. Сутрадан смо обишли терен на коме се водила борба. Ту смо прикупили материјал, све што смо могли понети. Из даљине смо видели да још увек тиња стог сена у коме смо оставили радио-апарат и канту с машћу. Горели су и сви други објекти који су нам служили за смештај.

Кад смо стигли на заказано зборно место, установили смо да међу нама нема шест другова. Касније смо сазнали да су три погинула и три нестала.

Живко САВИЋ